

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **Ing. I. Ž.**,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Martinem Štuksou,
se sídlem Kaplická 1037/12, Praha,

proti

žalovanému: **Městský úřad v Říčanech**,
se sídlem Masarykovo náměstí 53/40, Říčany,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2022, č. j. 296499/2022-MURI/OUPRR/1725, a na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení usnesení žalovaného, kterým žalovaný dle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušil svá závazná stanoviska k výstavbě fóliovníků na pozemku parc. č. XA v kat. území X (dále též jen „předmětný pozemek“). Zároveň se domáhá toho, aby soud žalovanému zakázal zasahovat na základě územního plánu obce P. do jeho práv.
2. Žalobce se současně domáhal zrušení územního plánu obce P.. Tento návrh vyloučil soud usnesením ze dne 28. 11. 2022, č. j. 55 A 86/2022-15, k samostatnému projednání. Řízení o návrhu na zrušení územního plánu obce P. je vedeno pod sp. zn. 55 A 94/2022.
3. Soud se nejprve zabýval tím, zda lze žalobu věcně projednat. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není, neboť nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro řízení o žalobě a tento nedostatek je neodstranitelný, a to ať již žalobce zamýšlel podat žalobu proti rozhodnutí, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, či obě současně (což z textu žaloby není zcela zřejmé).
4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřipustný.
5. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají,

mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

6. Podle § 68 písm. e) s. ř. s je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
7. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.
8. Podle § 82 s. ř. s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
9. Podmínkou pro přípustnost žaloby (ať již dle § 65 s. ř. s., nebo dle § 82 s. ř. s.) je dostatečné tvrzení, že daný úkon zasáhl do práv žalobce. Odmítnutí žaloby připadá v úvahu pouze tehdy, pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. nebo rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srovnej rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, *EUROVIA*, bod 63).
10. V projednávané věci žalovaný zrušil svá předchozí stanoviska vydaná podle § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla ve vztahu k závazným stanoviskům k závěru, že závazná stanoviska nejsou samostatně přezkoumatelnými rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že jsou však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jejich zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, nebo ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127). Totéž platí, pokud jde o úkon, kterým bylo dříve vydané závazné stanovisko zrušeno, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, podle kterého *„Má-li být v případě závazných stanovisek v zásadě z procesních důvodů upřednostněn spíše celostní pohled na předmět správního řízení, pro nějž je závazné stanovisko podkladem, před dílčím pohledem zohledněným v každém jednotlivém závazném stanovisku, není důvod nahlížet jinak na úkony, jimiž se dílčí závazné stanovisko ruší. Stejně jako závazné stanovisko, není totiž ani úkon, jímž je zrušeno, „posledním slovem“ správních orgánů ve věci, která je předmětem konečného správního rozhodnutí. Co více, není „posledním slovem“ dokonce ani ve vztahu k dílčímu předmětu samotného závazného stanoviska.*

[42] Obdobně v otázce dotčení právní sféry adresátů rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem. I zde je nutno, stejně jako v rozsudku ve věci *Závazná stanoviska II*, připomenout, že závazná stanoviska se uplatňují v široké škále správních řízení, a to jak zahajovaných žádostí, tak z moci úřední. Ani v případě řízení o žádosti není závazné stanovisko vydáváno vždy jen z popudu dotčené osoby (žadatele, případně budoucího žadatele), iniciátorem jeho vydání může být také (v některých případech dokonce jedine) správní orgán příslušný k vydání konečného rozhodnutí. U řízení z moci úřední je tomu tak vždy. Často tedy ani není možno hovořit o adresátovi závazného stanoviska, který by stál mimo strukturu veřejné správy.

[43] Dospěl-li rozšířený senát v rozsudku ve věci Závazná stanoviska II k závěru, že tato stanoviska „sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti“, neboť k tomu dochází až případným vydáním konečného rozhodnutí, pro něž bylo stanovisko závazným podkladem, nelze v případě úkonu, jímž je závazné stanovisko zrušeno spatřovat samostatný zásah do subjektivních veřejných práv jakýchkoliv osob, a to ani ve smyslu jejich právní sféry, jak ji vyložit rozšířený senát již v usnesení ve věci Závazná stanoviska I“.

11. Soud tak shrnuje, že judikatura dospěla k závěru, že zrušení závazného stanoviska nelze napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. K tomu soud dodává, že proti případnému novému (negativnímu) závaznému stanovisku se žalobce bude moci bránit v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. Ze stejného důvodu, jaký vede k závěru o nepřípustnosti žaloby proti rozhodnutí, pak není přípustná ani žaloba na ochranu před nezákonným zásahem – zrušením závazných stanovisek nemohlo dojít k přímému zásahu do právní sféry žalobce (shodně viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 8/2018-76, bod 64).
12. Soud tak shrnuje, že napadené usnesení žalovaného není způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobce, a nemůže být tedy rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. ani zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Proto odmítl žalobu proti rozhodnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 65, § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem pak soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 82 s. ř. s., jelikož zrušení stanoviska dotčeného orgánu zásahem dle § 82 s. ř. s. být nemůže, a žaloba tak postrádá přípustitelná tvrzení nezákonného zásahu (srovnej rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, *EUROVIA*, bod 63). Pro úplnost soud dodává, že nelze poskytovat ochranu ani proti blíže neoznačeným, nejspíše teprve budoucím zásahům do práv nabytých ze stavebního povolení. Proti nim se bude žalobce moci bránit, až nabudou konkrétní podobu a budou procesně ukořititelná.
13. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. prosince 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu